

"ישיבישע בלאט"

"לאמדעס" ב"דף היום" בשו"ת ומ"מ

דף ו.

הארות, ומראי מקומות

תוד"ה מה, הקשו למה לא הוכיחו מגיד הנשה שהאסור להדיוט מותר לגבוה, ובביאור תירוצם עי' ח' הגר"ז.

מה ליוצא דופן שכן אינו קדוש בבכורה, ועי' ח' הגר"ז שהקשה דמה שאינו קדוש בבכורה הוא מפני שאינו "פטר רחם", ומה שפסול לקרבן כיון שאינו בכלל "כי יוולד", עי"ש הנ"מ ביניהם ומה שהאריך בענין.

תוד"ה בעל מום, עי' ברכת הזבח וצאן קדשים בבאור דברי התוס'.

בענין הלימודים ובגדר פסול טריפה לקרבנות, האם זהו דין טריפה כמו בדיני טריפות זה מה שפוסלו לקרבן, או המציאות של טריפה כמו בדיני רוצח זה מה שאסור בהקרבה, עי' בכל זה ומה שיש להוכיח בסוגיין בח' הגר"ז ובמנחת אברהם.

תוד"ה כתב, עי' גליון הש"ס מה שציין לתוס' בחולין, עי' מקדש דוד לג' ג'.

ברמב"ם איסור ב' י' הביא לאיסור טריפה מקרא ד"הקריבהו נא לפחתיך וגו'", ועי' כס"מ שם דאפשר שס"ל לרמב"ם דהוא מדרבנן, ועי' שער המלך שחיטה יא' א' שהוכיח שאיסור מה"ת, ועי' חת"ס יו"ד עב' שמחלק בין טריפה מחמת דריסה שהוא מה"ת, לטריפה מחמת ד"א שהוא דרבנן.

שקמצן זר וכו', עי' רש"י דכל פסולי המשנה נתבארו בזבחים, ועי' טהרת הקודש דבתורת כהנים משמע דבעי לימוד מיוחד לקמיצה שפסולה בזר, ותי' שאחר שגילה הכתוב בזר שפוסל במנחה כזבוח ילפינן מזה לכל הפסולים.

אונן, בדין אונן עד מתי הוא, עי' רש"י זבחים טו: דהוא כל זמן שלא נקבר ועי"ש ברעק"א שתמה עליה, עי"ש טהרת הקודש ובראש המזבח, ועי' ח' רא"ל סי' לא' שחלות האנינות הוא במה שמוטל לפניו ועליו לקברו ואז חל כל היום גם לאחר הקבורה, אבל אם לא נודע לו בשעה שמוטל לפניו, ליכא דן אנינות.

ערל, עי' רש"י כאן ועי' תוס' זבחים כב: דעת ר"ת דאיירי במומר לערלות, ועי' קובץ הערות מח' יט' דלשיטתו כשמתו אחיו מ"מ עדיף מאונס וכשר לעבודה, ובדעת רש"י ביארו דעצם הערלה המאוסה הדבוקה בו היא פוסלתו לעבודה.

טמא, ובמה ששנאו אחר טבול יום, עי' תוס' זבחים טו:, בשיטמ"ק ובשפ"א שם.

בן בתירא אומר יחזור ויקמוץ, קשה אחר שנטמא ע"י הטמא מה יעזור שיחזור ויקמוץ?, עי' בפירוש המייוחס לרשב"א דרק מקומו נטמא, ובחז"א כא' ג' העמידה בכמה אופנים שלא היה משקין שיכשרוה לטומאה, או במנחה הבאה בטומאה, עי' ח' הגר"ז, ובקה"י א' ה' תי' דהיה הקומץ פחות מכביצה דאינו מקבל טומאה.

תוד"ה בן בתירא, עי' שיטמ"ק בשם תוס' חדשים בבאור תירוצם, ועי' חק נתן וטהרת הקודש, ועוד תירוצים על תוס' עי' ברש"ש ובקול הרמ"ז על המשניות.

בגדר הפסולין שהוזכרו במשנה, עי' תוס' זבחים טו: שכולם מחללים עבודה ולא הוזכרו אלו שנאמר בהם בפירוש בתורה (עי"ש בפנים מאירות), ועי' מקדש דוד טו' א' מה שחקר בכל מחללי עבודה אי הוי פסול בעצם, או שלא עלתה העבודה ולכן נפסל, ועי' בע"ב סוף העמוד בנידון הגמ' אי קמיצת פסולין עבודה היא וכו', ועי"ש בח' הגר"ז, ומה שאין כאן דין אי עביד לא מהני, עי' רעק"א שם בזבחים טו:, ועי"ש עוד טהרת הקודש ושיעורי הגרמ"ד.

קמץ ועלה בידו צרור, עי' תוס' לקמן י: למה ב"ב לא פליג נמי בזה, ועל תי' השני עי' תיו"ט במשניות.

שלא יהא קרבנו מהודר, בטעם הדבר, עי' חינוך קכה' ועי"ש במנחת חינוך א'.

ע"ב

תוד"ה שלא, במה שכתבו דלאו פירכא היא עי' חק נתן וברכת הזבח.

תוד"ה הואיל, תי' על דבריו עי' שיטמ"ק, צאן קדשים קרן אורה וטהרת הקודש.

מהו דתימא וכו' אלא בשמאל דאשכחן לה הכשירא ביוה"כ, ועי' קרן אורה וזרע יצחק דלכאורה זהו סברא הפוכה ממש"כ התוס' (ע"א ד"ה בן) דבשמאל יש יותר סברא להכשיר, עי"ש בשיטמ"ק ובמפרשים, ועי' חזו"א כא' ד'.

ע' חידושי רח"ה על הרמב"ם הלכות תמו"ס שהקשה דבכל השנה אשכחן קטורת בשמאל, ות' דהתם אין דין הלכה, ע"ע מנחת אברהם.

שחיטה לאו עבודה היא, ופרש"י דכשירה בזר, ועי' במייוחס לרשב"א דא"כ נימא דנטילת כף ביוה"כ דכשירה בשמאל לאו עבודה היא, עי' תי'.

תוד"ה וכי תימא, ובישוב שיטת רש"י, עי' מייוחס לרשב"א, קרן אורה, טהרת הקודש צאן קדשים ובחי' הגר"ז.

תוד"ה שהרי, בבאור דבריהם, עי' צאן קדשים ברכת הזבח, ועי' מנחת אברהם.

בספיקו של רב נחמן עי' במייוחס לרשב"א ובפעולת המתן כלי עי' ח' הגר"ז.

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעח